

- 8) Artykuł 4 ust. 1 rozporządzenia nr 2887/2000 w związku z art. 5a ust. 3 dyrektywy Rady 90/387/EWG z dnia 28 czerwca 1990 r. w sprawie ustanowienia rynku wewnętrznego dla usług telekomunikacyjnych poprzez wdrożenie zasady otwartej sieci, zmienionej dyrektywą 97/51/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 października 1997 r., wymaga, by sądy krajowe interpretowały i stosowały wewnętrzne przepisy proceduralne regulujące wniesienie środków zaskarżenia w taki sposób, żeby decyzja krajowego organu regulacyjnego dotycząca zatwierdzenia opłat za uwolniony dostęp do pętli lokalnej mogła zostać zaskarżona na drodze sądowej nie tylko przez przedsiębiorstwo będące adresatem takiej decyzji, lecz również przez beneficjentów w rozumieniu tego rozporządzenia, na których prawa może ewentualnie wpłynąć taka decyzja.
- 9) Rozporządzenie nr 2887/2000 powinno być interpretowane w ten sposób, że w postępowaniu nadzorczym dotyczącym ustalania cen za uwolniony dostęp do pętli lokalnej prowadzonym przez krajowy organ regulacyjny zgodnie z art. 4 tego rozporządzenia na notyfikowanym operatorze spoczywa obowiązek przedstawienia dowodu na to, że jego opłaty są zgodne z zasadą ustalania opłat na podstawie kosztów. Natomiast do państw członkowskich należy uregulowanie kwestii rozłożenia ciężaru dowodu między krajowy organ regulacyjny, który wydał decyzję o zatwierdzeniu opłat notyfikowanego operatora, a beneficjenta, który zaskarża tę decyzję. Do państw członkowskich należy również ustalenie — zgodnie z ich przepisami proceduralnymi i w poszanowaniu wspólnotowych zasad skuteczności i równoważności ochrony sądowej — zasad rozłożenia ciężaru dowodu w przypadku zaskarżenia na drodze sądowej decyzji krajowego organu regulacyjnego o zatwierdzeniu opłat notyfikowanego operatora za uwolniony dostęp do jego pętli lokalnej.

(¹) Dz.U. C 96 z 22.4.2006.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 kwietnia 2008 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van koophandel Hasselt — Belgia) — Confederatie van immobiliën-beroepen België, Beroepsinstituut van vastgoedmakelaars przeciwko Willemowi Van Leukenowi

(Sprawa C-197/06) (¹)

(Uznawanie dyplomów — Dyrektywa 89/48/EWG — Pośrednik w obrocie nieruchomościami)

(2008/C 142/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van koophandel Hasselt

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Confederatie van immobiliën-beroepen België, Beroepsinstituut van vastgoedmakelaars

Strona pozwana: Willem Van Leuken

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rechtbank van koophandel Hasselt — Wykładnia art. 3 i 4 dyrektywy Rady 89/48/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata (Dz.U. 1989, L 19, str. 16) — Wymóg, aby pośrednik w obrocie nieruchomości mający siedzibę w jednym państwie członkowskim i dokonujący w innym państwie członkowskim czynności pośrednictwa w obrocie nieruchomościami spełniał wymogi dotyczące wykonywania zawodu ustanowione przez krajowego ustawodawcę w ramach transpozycji tej dyrektywy — Ten sam wymóg w przypadku umowy współpracy pomiędzy tym pośrednikiem w obrocie nieruchomości a pośrednikiem w obrocie nieruchomości wpisanym na listę licencjonowanych pośredników w obrocie nieruchomości odnośnego państwa członkowskiego

Sentencja

Artykuły 3 i 4 dyrektywy Rady 89/48/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata, zmienionej dyrektywą 2001/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 maja 2001 r., stoją na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, zgodnie z którym dokonywanie na terytorium tego państwa czynności takich jak te będące przedmiotem postępowania w sprawie przed sądem krajowym przez usługodawcę mającego siedzibę w innym państwie członkowskim i znajdującego się w takiej sytuacji jak pozwany w postępowaniu przed sądem krajowym zależy od uzyskania licencji, której udzielenie poddane jest wymogowi pozytywnego zaliczenia testu umiejętności z zakresu prawa.

(¹) Dz.U. C 165 z 15.7.2006.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 kwietnia 2008 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Labour Court — Irlandia) — Impact przeciwko Minister for Agriculture and Food, Minister for Arts, Sport and Tourism, Minister for Communications, Marine and Natural Resources, Minister for Foreign Affairs, Minister for Justice, Equality and Law Reform, Minister for Transport

(Sprawa C-268/06) (¹)

(Dyrektywa 1999/70/WE — Klauzule 4 i 5 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony — Zatrudnienie na czas określony w organach administracji publicznej — Warunki pracy — Wynagrodzenie za pracę i emerytury — Ponowne zawieranie umów o pracę na czas określony na okres wynoszący do ośmiu lat — Autonomia proceduralna — Bezsrednia skuteczność)

(2008/C 142/05)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Labour Court — Irlandia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Impact

Strona pozwana: Minister for Agriculture and Food, Minister for Arts, Sport and Tourism, Minister for Communications, Marine and Natural Resources, Minister for Foreign Affairs, Minister for Justice, Equality and Law Reform, Minister for Transport

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Labour Court — Wykładnia klauzuli 4 pkt 1 (zasada niedyskryminacji) i klauzuli 5 pkt 1 (środki zapobiegania nadużyciom wynikającym z wykorzystywania kolejnych umów o pracę lub stosunków pracy zawieranych na czas określony) porozumienia, stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, str. 43) — Skarga powołująca się na bezpośrednią skuteczność tych przepisów — Brak właściwości, zgodnie z prawem krajowym, sądu, przed którym zawisło postępowanie — Właściwość wynikająca z prawa wspólnotowego, w szczególności z zasady równoważności i skuteczności

Sentencja

- 1) Prawo wspólnotowe, w szczególności zasada skuteczności wymaga, aby wyspecjalizowany sąd, który rozstrzyga w ramach kompetencji przyznanej mu, choćby fakultatywnie, przez uregulowanie dokonujące transpozycji dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), w przedmiocie skargi dotyczącej naruszenia tego uregulowania, uznał swoją właściwość również w przedmiocie rozpoznania żądań skarżącego opartych bezpośrednio na samej dyrektywie w odniesieniu do okresu pomiędzy dniem, w którym upłynął termin na dokonanie jej transpozycji a dniem wejścia w życie tego uregulowania, jeżeli okaże się, że zobowiązanie skarżącego do wniesienia równoległe skargi opartej bezpośrednio na dyrektywie do sądu powszechnego może doprowadzić do utrudnień proceduralnych tego rodzaju, że korzystanie z uprawnień wynikających z prawa wspólnotowego stałoby się nadmiernie utrudnione. Do sądu krajowego należy dokonanie niezbędnych ocen w tym zakresie.
- 2) Klauzula 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r. i stanowiącego załącznik do dyrektywy 1999/70 jest bezwarunkowa i wystarczająco precyzyjna, aby jednostki mogły się na nią powoływać przed sądem krajowym. Nie jest tak natomiast w przypadku klauzuli 5 pkt 1 tego porozumienia ramowego.
- 3) Artykuł 10 WE i art. 249 akapit trzeci WE, jak również dyrektywę 1999/70 należy interpretować w ten sposób, że organ państwa członkowskiego, działający w charakterze pracodawcy w sektorze publicznym nie jest upoważniony do przyjmowania środków niezgodnych z realizowanym przez tę dyrektywę i porozumienie ramowe celem polegającym na zapobieganiu nadużyciom wynikającym z wykorzystywania kolejnych umów o pracę na czas określony, polegających na ponownym zawieraniu tych umów na nadzwyczajnie długi czas w okresie pomiędzy dniem, w którym

upłynął termin na dokonanie transpozycji tej dyrektywy a dniem wejścia w życie ustawy dokonującej jej transpozycji.

- 4) Jeżeli podlegające zastosowaniu prawo krajowe zawiera zasadę wykluczającą stosowanie ustawy z mocą wsteczną, w przypadku braku wyraźnego i jednoznacznego postanowienia przeciwnej treści, na sądzie krajowym, do którego wniesiona została skarga oparta na naruszeniu jednego z przepisów ustawy krajowej dokonującej transpozycji dyrektywy 1999/70, spoczywa w świetle prawa wspólnotowego obowiązek nadania temu przepisowi mocy wstecznej od dnia, w którym upłynął termin na dokonanie transpozycji tej dyrektywy tylko wtedy, gdy w tym prawie krajowym istnieje postanowienie tego rodzaju, które może umożliwić nadanie temu przepisowi mocy wstecznej.
- 5) Klauzulę 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony należy interpretować w ten sposób, że warunki pracy w jej rozumieniu obejmują warunki dotyczące wynagrodzenia i emerytur, zależące od stosunku pracy, z wyłączeniem warunków dotyczących emerytur wypłacanych w ramach ustawowego systemu zabezpieczeń społecznych.

(¹) Dz.U. C 212 z 2.9.2006.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 kwietnia 2008 r. — Thomas Flaherty (C-373/06 P), Larry Murphy (C-379/06 P), Ocean Trawlers Ltd (C-382/06 P) Irlandia przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-373/06 P, C-379/06 P i C-382/06 P) (¹)

(Odwołanie — Środki ochrony zasobów — Restrukturyzacja sektora rybołówstwa — Wnioski o zwiększenie celów w ramach wieloletniego programu orientacji „WPO IV” w zakresie tonażu — Odrzucenie wniosku)

(2008/C 142/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Thomas Flaherty (C-373/06 P), Larry Murphy (C-379/06 P), Ocean Trawlers Ltd (C-382/06 P) (przedstawiciele: D. Barry, solicitor i A. Collins, SC (C-373/06 P, C-379/06 P i C-382/06 P), jak również wyżej wymienieni oraz P. Gallagher, SC (C-379/06 P)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: B. Doherty i M. van Heezik, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 13 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych od T-218/03 do T-240/03 Boyle i in. przeciwko Komisji, w którym Sąd stwierdzając nieważność decyzji Komisji 2003/245/WE z dnia 4 kwietnia 2003 r. dotyczącej wniosków skierowanych do Komisji w przedmiocie zwiększenia celów wieloletniego programu orientacji dla floty rybackiej (WPO-IV) w związku z poprawą